

Nr 110.

Av herr **Rooth**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om vissa ändringar i förordningen angående stämpelavgiften.

I anledning av Kungl. Maj:ts nådiga proposition, nr 95 a, med förslag till förordning om vissa ändringar i förordningen den 19 november 1914 angående stämpelavgiften får jag värdsammast anföra.

Förslaget innehåller, bland annat, den nyheten att räntestämpel skall införas å avkastningen av i *sparbank* insatta medel. Kommitterades flertal hava icke velat till beskattning föreslå sparbanksmedel huvudsakligen av det skäl, »att det syntes mindre lämpligt att genom stämpelbeskattning betunga sparbankernas på förvärvande av vinst icke anlagda verksamhet för uppsamlande av smärre besparingar».

Det skäl, som från kommitterades sida anförts mot utsträckning av räntestämpeln till medel som inestå i sparbank, är enligt min mening mycket vägande.

Om än några sparbanker överskridit sitt naturliga verksamhetsområde genom att, såsom det synes i strid mot sparbankernas ändamål, till förräntning emottaga avsevärt stora belopp, så är det dock i regel så, att det högsta belopp, varför ränta gottgöres, utgör 5,000 kronor, och icke böra väl de sparbanker, som lojalt hålla sig till uteslutande sådan inlåning, drabbas av en beskattningsform, som torde hava till uppgift att träffa det verkliga kapitalet, ej de många små besparingarna.

Av antalet insättare, som år 1915 för hela riket uppgick till 1,807,498, utgjorde de som hade en behållning av till och med 5,000 kronor 1,774,552, över 5,000 till och med 10,000 kronor 28,463 och över 10,000 kronor 4,483.

Av insättarnas behållning, som år 1915 för hela riket uppgick till 1,065,445,871 kronor, utgjorde insättningar intill 5,000 kronor 813,730,100 kronor. Det är alltså i huvudsak mycket små besparingar, som förräntas av sparbankerna.

För utövande av kontroll å stämpelavgifternas utgörande skulle av Konungens befallningshavande förordnas ombud, som hade till åliggande att granska bankernas räkenskaper. Kostnaden härför kommer icke att bliva obetydlig, då inom riket för närvarande finnas omkring 450 sparbanker. Det synes mig därför i hög grad önskvärt att beskattningen lägges så, att det största antalet sparbanker och insättare ej drabbas av beskattningen och kontroll gentemot dessa således bleve obehörlig.

Ur statsfinansiell synpunkt torde ifrågakarande stämpelskatt å det verkliga småkapitalet knappast bliva av någon större betydelse.

Givetvis kommer häremot att invändas, att sparkasseinsättningar, även mindre belopp, ej ginge fria. Orsaken härtill är att man, på grund av vunnit erfarenhet, måste taga med dem för att undgå undandragande av skatteplikt. Med de talrika bankkontor, som finnas exempelvis i Stockholm, är det nämligen en lätt sak att på sparkasseräkning hava stora belopp inestående, om man vill hålla sig till flera olika banker. På landsbygden är denna metod nästan utesluten.

På grund av vad jag sålunda anfört får jag vördsammast hemställa,

att Kungl. Maj:ts ifrågakarande proposition, såvitt densamma avser räntestämpel å i sparbank insatta medel för kapitalbelopp till och med 5,000 kronor, icke måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 26 mars 1917.

Axel Rooth.